

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2013. évi október hó 29. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az életveszélyt okozó testi sértés büntette és más bűncselekmények miatt **I.rendű vádlottás társa** ellen indult büntetőügyben a Pécsi Törvényszék 12.B.361/2012/60. számú ítéletét - a felmentő rendelkezést nem érintve - az alábbiak szerint változtatja meg:

II.rendű vádlottcselekménye a Btk.339.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés e) pontja szerint, a Btk.164.§ (1) és (2) bekezdése és a Btk.222.§ (2) bekezdés a) pontja szerint minősül.

Megállapítja, hogy II.rendű vádlottlegkorábban a szabadságvesztés-büntetés 2/3 részének kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A kiszabott szabadságvesztésbe I.rendű vádlottvonatkozásában a 2013. évi június hó 12. napjától a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt beszámítja.

Kötelezi II.rendű vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 6.000 (hatezer) forint bűnügyi költség megfizetésére.

I n d o k o l á s

A Pécsi Törvényszék a 2013. évi június hó 12. napján kelt 12.B.361/2012/60. számú ítéletével I.rendű vádlottat 2 rendbeli az 1978. évi IV. törvény 170.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (6) bekezdés I. fordulata szerint minősülő testi sértés büntette, 3 rendbeli az 1978. évi IV. törvény 170.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő testi sértés büntette - melyből 2 rendbeli kísérlet -, az 1978. évi IV. törvény 271.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés b) és d) pontja szerint minősülő társtettesként elkövetett garázdaság büntette és az 1978. évi IV. törvény 170.§ (1) bekezdésébe ütköző testi sértés vétsége miatt, mint különös visszaesőt halmazati büntetésül 5 év börtönbüntetésre, mellékbüntetésül 6 év közügyektől

eltiltásra, II.rendű vádlottat az 1978. évi IV. törvény 271.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés b) pontja szerint minősülő társtettesként elkövetett garázdaság büntette, az 1978. évi IV. törvény 170.§ (1) bekezdésébe ütköző testi sértés vétsége és az 1978. évi IV. törvény 176/A.§ (2) bekezdés a) pontjába ütköző zaklatás vétsége miatt halmazati büntetésül 1 év 10 hónap börtönre, mellékbüntetésül 2 év közügyektől eltiltásra ítélte. I.rendű vádlottat az ellene emelt további 1 rendbeli az 1978. évi IV. törvény 170.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (6) bekezdés I. fordulata szerint minősülő testi sértés büntette miatt emelt vád alól felmentette. Rendelkezett a bűnjelekről, az előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámításáról és kötelezte a vádlottakat részben egyetemlegesen, részben külön-külön az eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész I.rendű vádlotterhére súlyosbításért, hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása végett, I.rendű és II.rendű vádlottak a büntetőjogi felelősség megállapítása miatt, felmentés érdekében, védőjük elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés céljából jelentettek be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség az átiratában és a nyilvános ülésen jelen lévő képviselője útján az ügyészi fellebbezést fenntartva az elsőfokú bíróság ítéletének akként történő megváltoztatását indítványozta, hogy a másodfokú bíróság I.rendű vádlottal szemben kiszabott büntetést súlyosítsa, míg II.rendű vádlottvonatkozásában annyiban változtassa meg, hogy cselekményeit a 2012. évi C. törvény szerint minősítse. Egyebekben - a bűnösségi körülmények kisebb körű kiegészítése és pontosítása mellett - az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

Az I.rendű vádlottvédője fellebbezésének írásbeli indokolásában a jogorvoslati kérelmének irányát részben megváltoztatva elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozatlanság, iratellenesség és téves ténybeli következtetés - ez utóbbinak az indokolási kötelezettség elmulasztásával történő összekötésével - miatti hatályon kívül helyezésére, másodlagosan a 2 rendbeli, az 1978. évi IV. törvény 170.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (6) bekezdés I. fordulata szerint minősülő testi sértés büntettének vádja alóli felmentésre, egyben a kiszabott büntetés enyhítésére tett indítványt.

A másodfokú bíróság az ügyész által I.rendű vádlotterhére súlyosbításért, a vádlottak és védőik által felmentés, valamint a védő által enyhítés végett bejelentett fellebbezéseket nem találta megalapozottnak, míg a fellebbviteli főügyészség azon indítványa, hogy II.rendű vádlottvonatkozásában az elbíráláskor hatályban lévő büntető törvényt alkalmazza, alapos volt.

A másodfokú bíróság a jogorvoslatokkal megtámadott határozatot a Be.348.§ (1) bekezdése értelmében - a Be.348.§ (2) bekezdésében írt korlátok között, a felmentő rendelkezést nem érintve - az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. Ennek eredményeként megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást maradéktalanul felderítette, valamennyi bizonyítékot beszerezte és értékelte,

valamint indokolási kötelezettségének is mindenben eleget tett.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás hiányosságot, iratellenes megállapítást, téves ténybeli következtetést nem tartalmaz, a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól mentes, a bizonyítékok indokolt és okszerű mérlegelésén alapul, ezért az a Be.351.§ (1) bekezdése alapján irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok maradéktalan megtartásával, a szükséges körben folytatta le. Ennek során megvizsgálta és értékelte azokat a bizonyítékokat, melyek a múltbeli események megnyugtató tisztázásához szükségesek voltak. Ezeknek a bizonyítékoknak a részletes, a logika szabályainak is megfelelő, meggyőző értékelésével adott számot ténymegállapításairól, köztük a vádlotti védekezések elvetésének okairól.

Alapvetően **sértett1** és **sértett2** sérelmére elkövetett cselekmények kapcsán kifogásolta a védelem, hogy maguk a sértettek sem tudták pontosan megjelölni támadójukat, bizonytalanok voltak abban, hogy ki szúrta meg őket. A védelem álláspontjával szemben a sértetti vallomásokban a másodfokú bíróság nem a bizonytalanságot látta, hanem az elsőfokú bírósághoz hasonlóan azt a tényt érzékelte, hogy a két sértettet váratlanul és nem szemből érte a támadás. Ebből következően valóban nem tudtak határozottan nyilatkozni a sérüléseik keletkezésének körülményeire vonatkozóan, abban azonban mindkét sértett határozott volt, hogy sérüléseiket I.rendű vádlottokozta, mással ugyanis nem kerültek fizikai kontaktusba.

Kétségtelen, hogy közvetlenül **sértett1** és **sértett2** tanúk vallomását más bizonyíték nem támasztotta alá, szavahihetőségüket ugyanakkor nem is cáfolta meg semmi. Vallomásaik az egyéb perbeli adatokkal nem álltak ellentétben, azok egymást erősítették. Ezzel szemben I.rendű vádlottszavahihetőségét több vallomás, de objektív bizonyíték is cáfolta.

Annak tényét, hogy I.rendű vádlottként használt **sértett1** és **sértett2** tanúk vallomásán kívül megerősíti **sértett7** és **sértett8** tanúk vallomása is, akik szemben álltak I.rendű vádlottal, amikor **sértett7**nek az alkarján, míg **sértett8**nek az arcán sérülést okozott. Ezen túlmenően több tanú is hallotta a helyszínen **tanú1** azon kijelentését, hogy ő vette ki a kést I.rendű vádlottkezeiből.

Mindezen bizonyítékokat a DNS szakértői véleményben foglaltakkal együtt értékelve kétséget kizáró módon megállapítható volt, hogy **sértett1** és **sértett2** sértettek sérülését I.rendű vádlottokozta.

A másodfokú bíróság a védelem azon álláspontját sem osztotta, hogy az elsőfokú bíróság nem tett eleget az indokolási kötelezettségének. A fellebbviteli bíróság a védői érveléssel azért sem érthetett egyet, mert ezt önmagában az ítélet terjedelme cáfolja. A két vádlott ellen 10 rb. cselekmény miatt - melyek néhány perc alatt

lejátszódtak - indult ügyben a 40 oldalas ítélet, ahol a bizonyítékok értékelése csaknem 20 oldalt tesz ki, semmiképpen nem tekinthető kevésnek. A mennyiségi mutatón túl a bizonyítékok értékelésének minősége sem kifogásolható, az elsőfokú bíróság ugyanis kimerítő indokát adta annak, hogy mely bizonyítékok alapján, és azokat miért elfogadva állapította meg a tényállást, mellyel a másodfokú bíróság mindenben egyetértett.

A tényállás megalapozatlanságára hivatkozva a védelem olyan részletek felderítését kérte számon a bíróságtól, amelyek a büntetőjogi főkérdések tekintetében jelentőséggel nem bírnak (például: pontosan hol tartózkodott az udvaron **sértett2**, amikor megszúrták). Ezek a részletek a tanúk szavahihetőségét, vallomásuk bizonyító erejét érdemben nem befolyásolják és egy esetleges megismételt eljárás keretében sem lennének tisztázhatóak, ugyanis a vádbeli események idején a tanúk ittas állapotban voltak, az idő előrehaladtával a történetekre nyilvánvalóan még kevésbé emlékeznének.

Amint arra a fellebbviteli bíróság a fentiekben már hivatkozott, az elsőfokú bíróság részben **sértett7** és **sértett8** tanúk vallomása, részben a DNS szakértői véleményben foglaltak alapján - mely bizonyítékok egymást erősítették - következtetett arra, hogy a kést I.rendű vádlotthasználta a cselekmény során sérülések okozására. Miután ezt az elsőfokú bíróság bizonyítottanak látta, egyáltalán nem életszerűtlen az a következtetés sem, hogy a kést I.rendű vádlotthozta magával a helyszínre.

Kétségtelen tény, hogy **tanú2** sérülését az ügyész nem tette vád tárgyává, míg **tanú3** sérülései vonatkozásában az elsőfokú bíróság felmentő rendelkezést hozott, ebből azonban a további sértettek sérelmére elkövetett cselekményekre semmiféle következtetést nem lehet levonni. Olyan ítéleti megállapítás pedig, hogy másnál nem volt kés, az elsőfokú bíróság részéről nem történt.

A késen talált vérnyomokkal, illetve azok hiányával kapcsolatban rámutat a másodfokú bíróság, hogy **sértett8** és **sértett7** tanúk is határozottan állították, hogy nekik I.rendű vádlott kése okozott sérülést, azonban az ő vérnyomaikat sem mutatta ki a DNS vizsgálat. A sértettek közül csak **sértett1** vére volt a késen annak ellenére, hogy időrendben **sértett2** sérülése keletkezett utoljára. Mindezek alapján annak ténye, hogy valamennyi sértett vérnyoma nem volt kimutatható az elkövetés eszközeként szolgáló késen, nem jelenti azt, hogy a sértettek sérüléseit a késsel nem I.rendű vádlottokozta.

A II.rendű vádlottvonatkozásában szintén helytállóan járt el az elsőfokú bíróság, amikor a tényállást a vádlott védekezésével szemben a vádlottra terhelő vallomást tett tanúk vallomását elfogadva állapította meg. Ezen tanúvallomások az egyéb bizonyítékokkal alátámasztottan ugyanis határozottan cáfolták II.rendű vádlottvédekezését. Amint arra az elsőfokú bíróság is hivatkozott, a II.r. vádlott nem tagadta, hogy ő okozta **sértett3** sérülését. A sértett3 és **sértett7** terhelő vallomása pedig elegendő adat volt a szakértői vélemény mellett a tényállás pontos

megállapításához. **sértett3** és **sértett7** vallomása cáfolta a II.rendű vádlottazon védekezését, hogy véletlenül okozott sérülést.

Kétségtelen, hogy ai Kórházban történt zaklatással kapcsolatosan a II.r. vádlott tagadásával szemben kizárólag **sértett4** vallomása áll. Ezt a vallomást azonban a **sértett4** orvosi ellátásával kapcsolatos dokumentumok, mint közvetett bizonyítékok erősítették meg. Ezek alapján az elsőfokú bíróság okkal vetette el a II.r. vádlott védekezését e körben is.

Mindezek alapján a törvényszék a fellebbviteli bíróság szerint is helyesen következtetett a vádlottak bűnösségére és a cselekmények minősítése is mindenben megfelel a büntető anyagi jogszabályoknak.

A másodfokú bíróság nem látta továbbá megállapíthatónak I.rendű vádlott vonatkozásában a jogos védelmi helyzet fennálltát sem. Az eljárás során ugyanis egyértelműen bizonyítást nyert, hogy a cselekmény elindítója I.rendű vádlott volt azon magatartásával, amikor a bejáratú ajtó előtt a szellemi fogyatékos **sértett5**-t minden előzmény nélkül az arcán és a mellkasán megütötte. Ennek megtörténtét követően pedig nem volt olyan helyzet, amely I.rendű vádlottjára a jogos védelmi helyzetet megállapíthatóvá tette volna. I.rendű vádlott nem hagyta el a rendezvénynek helyet adó kocsma udvarát, hanem folytatta ámokfutásszerű cselekményét és további személyeket támadott meg, okozott nekik sérüléseket. **Sértett--**et hátulról, **sértett1**-et oldalról érte I.rendű vádlott részéről a támadás, a többi sértettet ugyan szemből támadta meg az I.rendű vádlott, azonban a tanúvallomások alapján a jogos védelmi helyzet **sértett7**, **sértett8**, **sértett4** és **sértett6** sértettek vonatkozásában is kizárt volt. Ha elfogadható lenne az a védelmi álláspont, hogy az I.rendű vádlottat támadta több, helyszínen levő személy, **sértett2**-el és **sértett1**-el szemben akkor sem állt volna jogos védelmi helyzetben, mivel ők nem tartoztak a támadói közé.

Ilyen körülmények között a jogos védelmi helyzet fenti sértettekkel szembeni cselekmények során nem állapítható meg a II.r. vádlott javára.

Következésképpen a felmentést célzó fellebbezések nem vezettek eredményre.

A büntetés kiszabását meghatározó tényezőket az elsőfokú bíróság túlnyomórészt helyesen tárta fel. Azokat a másodfokú bíróság - a fellebbviteli főügyészség indítványának megfelelően - csak annyiban helyesbíti, hogy mellőzi I.rendű vádlott vonatkozásában a súlyosító körülmények köréből, hogy büntetett előéletű. Ennek ténye ugyanis amellet, hogy a különös visszaesés és a halmazat miatt a felemelt büntetési tételt kell vele szemben alkalmazni, a kétszeres értékelés tilalmába ütközik. I.rendű vádlottjára további enyhítő körülményként értékelte a másodfokú bíróság, hogy a testi épség elleni cselekményei közül 2 rendbeli kísérlet, míg II.rendű vádlottterhére - helyesen - az értékelhető súlyosító körülményként, hogy visszaesőnek nem minősülő speciális bűnismétlő.

A bűnösségi körülmények értékelése alapján nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor I.rendű vádlottal szemben 5 év, míg II.rendű vádlottal szemben 1 év 10

hónap szabadságvesztést szabott ki.

Az I.rendű vádlottröviddel a korábbi, hasonló jellegű bűncselekmény elkövetése miatti elítélésével kapcsolatos feltételes szabadság leteltét követően követte el a terhére rótt bűncselekményeket, ezért a másodfokú bíróság álláspontja szerint indokolt volt vele szemben a hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása. Megfelelő indokát adta a törvényszék, hogy I.rendű vádlottal szemben miért szabott ki a középértéktől enyhébb büntetést. Az elsőfokú bíróság által meghatározott szankció tetтарыos, igazodik az I.r. vádlott személyében felismerhető társadalomra veszélyességhez is, következésképpen annak enyhítésére, de súlyosítására sem látott lehetőséget a másodfokú bíróság.

A II.rendű vádlottal szemben kiszabott 1 év 10 hónap szabadságvesztés arányban áll az általa elkövetett bűncselekményekkel, valamint a javára és terhére értékelt körülményekkel, ekként annak enyhítése a másodfokú bíróság álláspontja szerint nem szükséges.

A fentiek szerint a vádlottak védői által enyhítés végett bejelentett fellebbezés sem vezetett eredményre.

2013. július 1. napján hatályba lépett a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (Btk.), tehát a másodfokú elbírálás időpontjában új büntető törvény van hatályban.

A Btk.2.§ (1) bekezdése értelmében „A bűncselekményt - a (2)-(3) bekezdésben foglalt kivételekkel - az elkövetése idején hatályban lévő büntető törvény szerint kell elbírálni.”

A (2) bekezdés szerint „Ha a cselekmény elbírálásakor hatályban lévő új büntető törvény szerint a cselekmény már nem bűncselekmény, vagy enyhébben bírálendő el, akkor az új büntető törvényt kell alkalmazni.”

A másodfokú bíróságnak a vádlottakkal szemben kiszabott büntetés felülbírálata során vizsgálnia kellett tehát, hogy az elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. törvény rendelkezéseit kell-e alkalmazni, vagy a vádlottakkal szemben a hatályban lévő új büntető törvény, a Btk. eredményez-e enyhébb elbírálást. Ez utóbbi esetben ugyanis a Btk. alkalmazásának van helye.

A vádlottak által elkövetett bűncselekmény különös részi törvényi tényállása a hatályos és a korábbi büntető jogszabályban azonos, a nyilvános rendezvényen elkövetett garázdaság büntetnének büntetési tételkerete azonban enyhébb lett, az elkövetéskor hatályban volt büntető törvényben foglalt 1 évtől 5 évig terjedő szabadságvesztéssel szemben 3 hónaptól 3 évig terjedő szabadságvesztés.

Az alkalmazandó jogszabály eldöntéséhez azonban nem elegendő a különös részi tényállás és büntetési tételkeret összevetése, szükséges az általános részi rendelkezések összehasonlítása is. Az enyhébb elbírálás alatt ugyanis minden - a

terheltet az adott ügyben érintő - büntetőjogi jogkövetkezményt érteni kell, így a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét szabályozó általános részi rendelkezéseket is.

A Btk.89.§ (1) bekezdése szerint különös visszaesővel szemben - ha e törvény másként nem rendelkezik - az újabb bűncselekmény büntetési tételének felső határa szabadságvesztés esetén a felével emelkedik, de nem haladhatja meg a 25 évet. Halmazati büntetés esetén a Btk.81.§ (3) bekezdése szerinti büntetési tételt kell a felével emelni. Ez azt jelenti, hogy ha a különös visszaeső elkövető több bűncselekményét egy eljárásban bírálják el, és vele szemben halmazati büntetést szabnak ki, a bűnhalmazatban lévő bűncselekmények legmagasabb büntetési tételét a Btk.81.§ (3) bekezdése alapján meg kell emelni, majd az így megemelt büntetési tételt kell ismételtén a felével növelni. Az 1978. évi IV. törvény rendelkezéseitől eltérően tehát az új törvény a kétszeres emelést teszi szabállyá. Ez I.rendű vádlottesetében azt jelenti, hogy a Btk. szerint a büntetési tételkeret - az elkövetéskor hatályban volt büntető törvény rendelkezései szerinti 2 évtől 12 évig terjedő szabadságvesztéssel szemben - 2 évtől 18 évig terjedő szabadságvesztés, melynek középértéke 10 év.

A feltételes szabadsággal kapcsolatban irányadó 4/2013. BK vélemény értelmében határozott tartamú szabadságvesztés esetében a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének legkorábbi, törvény erejénél fogva kötelező időpontjára vonatkozó rendelkezés a 2012. évi C. törvény (Btk.) 2.§ (1)-(2) bekezdése szerinti elbírálás fogalmába tartozik. Megváltozása alapot ad - enyhébb elbírálás címén - a módosító törvény alkalmazására.

Az 1978. évi IV. törvény 47.§ (2) bekezdése alapján feltételes szabadságra bocsátásnak csak akkor van helye, ha az elítélt börtönben végrehajtandó büntetésének legalább háromnegyed részét kitöltötte.

Az elbíráláskor hatályban lévő büntető törvény 38.§ (2) bekezdésének a) pontja szerint ha a feltételes szabadságra bocsátás lehetősége nem kizárt, annak legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének, de legkevesebb három hónapnak a kitöltését követő nap.

Mindezeket figyelembe véve II.rendű vádlottvonatkozásában az elbíráláskor hatályban lévő büntető törvény arra is visszavezethetően, hogy a vele szemben irányadó büntetési tételkeret az elkövetéskori törvény alapján meghatározott 1 év és 7 év 6 hónap szabadságvesztés helyett 3 hónaptól 4 év 6 hónapig terjedő szabadságvesztésre változott, enyhébb elbírálást eredményez.

Az I.rendű vádlottvonatkozásában azonban a vele szemben irányadó büntetési tételkeret lényeges megemelkedésére figyelemmel az elbíráláskor hatályban lévő büntető törvény nem biztosít kedvezőbb elbírálást, így annak alkalmazására nem kerülhetett sor.

Az új büntető törvény alkalmazására figyelemmel pontosítani kellett a II.rendű

vádлоттаáltal elkövetett bűncselekmények különös részi megjelölését, amely a Btk.339.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés e) pontja szerint minősülő garázdaság büntette, a Btk.164.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő testi sértés vétsége és a Btk.222.§ (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő zaklatás vétsége, mely cselekmények közül a garázdaság büntettét a vádlott, mint a Btk.13.§ (3) bekezdése szerinti társtettes követte el.

A szabadságvesztést II.rendű vádlottvonatkozásában a Btk.35. § (1) bekezdése és a Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontja alapján börtönben kel végrehajtani.

Az elbíráláskor hatályban lévő büntető törvény - a Btk. - 38.§ (1) bekezdése értelmében II.rendű vádlottnál rendelkezni kellett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról. Ezért a másodfokú bíróság megállapította, hogy II.rendű vádlottesetében a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja a Btk.38.§ (2) bekezdésének a) pontja alapján a büntetés 2/3 részének kitöltését követő nap.

A fentiek szerint a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét II.rendű vádlottra vonatkozó részében a cselekmény minősítésének pontos megnevezése és a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezés tekintetében a rendelkező részben írtak szerint a Be.372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§ (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

A kiszabott szabadságvesztés tartamába I.rendű vádlottvonatkozásában a Btk.92.§ (1) és (2) bekezdése alapján beszámítani rendelte az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt is.

A Be.381.§ (1) bekezdése alapján köteles II.rendű vádlotta másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére.

P é c s, 2013. október 29.

Dr.Tóth Sándor s.k. a tanács elnöke, Dr.Bencze Beáta s.k. előadó bíró, Dr.Túri Tamás s.k. bíró

A Pécsi Törvényszék 12.B.361/2012/60. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.III.261/2013/9. számú ítélete folytán - az abban írt változtatással - 2013. évi október hó 29. napján mindkét vádlott vonatkozásában jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

.Tóth Sándor s.k.
a tanács elnöke